

સૌરાષ્ટ્ર આસપાસ

અબોલ પ્રાણીઓનો અધિકાર

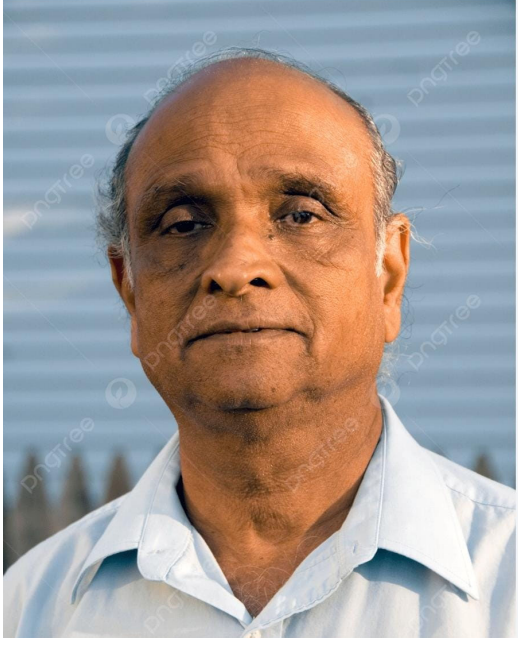
પ્રાણીઓ અને મનુષ્યનો સંબંધ સદીઓ જૂનો છે. ખાસ કરીને કૂતરો, જેને મનુષ્યનો સૌથી વડાદાર સાથી માનવામાં આવે છે. પરંતુ આજના સમયમાં, આ સંબંધની પવિત્રતા પર એક મોટો સવાલ ઊભો થયો છે: શું આપણે પ્રાણીઓને સાથી માનીએ છીએ, કે પછી માત્ર 'સ્ટેટસ સિગ્નેલ'?

આજકાલ સોશિયલ મીડિયાના યુગમાં કૂતરા પાળવા એ એક ફેશન બની ગઈ છે. લેબ્રાડોર, ગોલ્ડન રિટ્રીવર કે હાસી એસો જેવી 'ઊંચી જાત'ના જાનને દેવે લાવવું એ ખાસે પોતાની સમૃદ્ધિનું પ્રદર્શન છે. લોકો હબરો રૂપિયા ખર્ચીને બ્રાન્ડેડ બેગ કે બૂટની જેમ 'બ્રાન્ડેડ' કૂતરાને ખરીદે છે. આ જાતોનું પ્રજનન પણ એક દંધો બની ગયું છે, જ્યાં ગલુડિયાને જન્મતાની સાથે જ માતાથી અલગ કરીને વેચી દેવામાં આવે છે. આમાં પ્રાણી પ્રત્યેનો પ્રેમ એટલો અને પોતાના સ્ટેટસને વધારવાનો ઇરાદો વધારે હોય છે પરંતુ વાત અહીં પૂરી નથી થતી. આ નિર્ણય લેતા પહેલાં પર્સિવારના સભ્યોની સંમતિ કે લાંબા ગાળાની જવાબદારીનો વિચાર ભાગ્યે જ થાય છે. એક સુંદર પીને દેવે લઈ આવવો સરળ છે, પણ તેને સેફ ફેડરવા લઈ જવો, સમયસર ખવડાવવું, વેક્સિન લગાવવાની અને તેની અલ્પ જરૂરિયાતો પૂરી કરવી એ જવાબદારીનું કામ છે. જ્યારે આ સુંદર ગલુડિયું મોટું થાય છે, ત્યારે તેનો મોહ ઓછો થઈ જાય છે. અને અહીંથી જ કૂતરાની પરાક્રમ શરૂ થાય છે. થોડા દિવસ આનંદ લીધા પછી, જ્યારે તે પોસાતું નથી, ત્યારે તેને ગાડીમાં બેસાડીને દૂર જંગલમાં કે આજીવે જવાએ છોડી દેવામાં આવે છે. અબોલની પીડા આજના માનવી સમજતા નથી. જનમેજયથી સોશિયલ મીડિયા સુધી આ ઘટના મનુષ્યની સંવેદનશીલતાનો સૌથી મોટો પુરાવો છે. તે મૂક પ્રાણી કલાકો સુધી ભૂલ્યો, તરસ્યો, તમારી સહ વર્ણને બેસી રહે છે. તેની આંખો તમને શોધી રહી હોય છે કે કદાચ તમે ભૂલી ગયા હશો અને મને તેવા પાછા જરૂર આવશે. આ વિચારસાગર માત્ર એક વ્યક્તિનો નથી, પણ સમગ્ર સમાજની કરુણાના સ્તરનું પ્રતિબિંબ છે. જો આપણે આપણા ઇતિહાસ તરફ નજર કરીએ તો, મહાભારતમાં પણ એક નાનકડા ગલુડિયાની વાર્તા છે. જ્યારે જનમેજય સમયે કચી રહ્યા હતા, ત્યારે એક ગલુડિયું ત્યાં આવી ગયું અને તેને નિર્દયતાથી મારવામાં આવ્યું. આથી તેની માતાને જનમેજયને શાપ આપ્યો હતો. કહેવાનો અર્થ સ્પષ્ટ છે: દરેક પ્રાણીને જીવવાનો અને વ્યથાનો હક છે. આપણા ધર્મગ્રંથોએ પણ મૂક પ્રાણીઓના અધિકારની વાત સ્વીકારી છે, તો પછી આજે આપણે કેમ આટલા પથ્થરદિલ બની ગયા છીએ? આજકાલ સોશિયલ મીડિયા પર જે આઘાતજનક વીડિયો આવે છે, તે જોઈને આમા કંપી ઊઠે છે. કોઈ કૂતરાની પૂંજડીમાં ફટકા આપે છે, તો કોઈ તેને પથ્થર મારે છે. જે વ્યક્તિને મૂક પ્રાણીને પીડા આપવામાં 'કિક' મળતી હોય, તે સાવ નીચલી પાટીનો વ્યક્તિ હશે. પશુ કૂતરા નિવાસણ અધિનિયમ-૧૯૬૦ હેઠળ, મૂક પ્રાણીઓના પણ કેટલાક અધિકાર છે અને તેમનું શોષણ કરવું એ એક અપરાધ છે. પરંતુ કાયદાથી પણ મોટી બાબત છે - માનવીય અભિગમ અને કરુણા. સડકની સમસ્યા નફરત નહીં, કરુણાનો અભિગમ આજે સ્પષ્ટતા કૂતરાઓનો વિવાદ ચર્ચાસીમા પર છે. સમાજમાં એક મોટું વર્ગ છે જે સ્પષ્ટ કૂતરાઓ પ્રત્યે નફરત ધરાવે છે. જો કોઈ પશુપ્રેમી તેમને ખાવાનું આપે તો તેની સામે પણ વંદી ઊઠાવવામાં આવે છે. આ વિવાદને હલ કરવા માટે આપણે હિંસા કે નફરતને બદલે માનવીય અભિગમ અપનાવવાની જરૂર છે. સ્પષ્ટતા કૂતરાઓની સંખ્યા વધવાના કારણોમાં એક મોટું કારણ એ પણ છે કે લોકો પાળેલા કૂતરાઓને બેજવાબદારીપૂર્વક છોડી દે છે, જે પછી સડક પરના કૂતરાઓની સંખ્યામાં વધારો કરે છે. આ સમસ્યાને હલ કરવા માટે સ્ટેરાઇલિઝેશન (Sterilization)ના કાર્યક્રમોને વેગ આપવો જોઈએ, પરંતુ નાગરિકો તરીકે આપણે પણ આપણી ભૂમિકા સમજવી પડશે.

જીવન વિશેની સૂક્ષ્મ અનુભૂતિ

ઉત્તરાખંડ યાત્રાનો સાતમો દિવસ હતો. ગુલાબી ઠંડી હવામાં હલેરાતી હતી. સંધ્યાનો માહોલ વર્તાવા લાગ્યો હતો. સૂર્ય અસ્ત થઈ રહ્યો રહ્યો હતો અને આકાશ શોષિત રંગમાં નાહી રહ્યું હતું. બધાં યાત્રિકો પહાડી પરના વિશ્રામ સ્થાને એક ડોરમેટરીમાં વિશ્રામ લઈ રહ્યાં હતાં. ચારે બાજુ ગંભીરતા અને આત્મીયતા ફેલાતી હતી ત્યારે એક વરિષ્ઠ યાત્રિકે હસતાં હસતાં કહ્યું, 'મિત્રો! યાત્રા માત્ર જીવનની મજા, મુસાફરી અને મનોરંજન સુધી નહિ. પણ ત્રણ અદૃશ્ય શક્તિઓ- ઉત્સુક શક્તિ, નિત્ય શક્તિ અને સૌભાગ્ય શક્તિની અનુભૂતિ માટે હોય છે.' તેમના અવાજમાં ગંભીરતા હતી. બધાંની આંખો ચમકી, ' મેં એક નાનકડા ગામમાં પાઠશાળા શરૂ કરી હતી. એક છોકરો થોડું દૂરથી ભણવા માટે આવવા લાગ્યો. હું તેને દરરોજ જોઈ રહેતો કે તે રોજ પાઠશાળામાં આવીને બેસે છે, વિચારે છે, ગીત ગાય છે, એ રીતે પોતે આનંદિત રહે છે. એ તેની શક્તિ છે. તેને કેટલીક જિજ્ઞાસા પણ છે એટલે મને ક્યારેય પ્રશ્નો પૂછી લે છે. એમ દિવસો આગળ વધે છે. તે એક વખતનો બાળક આજે આ પાઠશાળાનો આચાર્ય છે. આ તેની ઉત્સુક શક્તિનું પરિણામ છે.'

આટલું સાંભળતાં સૌને પોતાની શિક્ષણયાત્રા, જીવન યાત્રાની ઘટનાઓ, આ પડાવ સુધીનાં સંસ્મરણો તાજાં થયાં. સૌને પહેલી વાર પાઠશાળામાં કેટલીક જિજ્ઞાસાઓ હતી, તેનું સ્મરણ થયું. તદુપરાંત પોતાની દ્રશ્ય શક્તિ, ઉત્સુક શક્તિ અને નિત્ય શક્તિનો અહેસાસ થયો. વળી, પાછું વરિષ્ઠ યાત્રિકે નિત્ય શક્તિ વિશે કહ્યું, ' ઉત્સુકતા તમને અહીં સુધી લાવી છે, એક પગલું પણ તેના વગર આગળ જવાશે નહીં. આગળ જવામાં સમય

લાગે છે, પ્રતિદિન આગળ વધતાં જવાનું, કાર્યોમાં સહભાગી થવાનું, આ ફક્ત ક્રિયાઓ નથી, તે નિત્ય શક્તિની સાધના છે. ઉત્સુકતાથી આ સાધના થાય છે. હું સાઈઠ વર્ષથી પ્રતિદિન નિત્યની સાધના કરતો આવ્યો છું. કેટલીકવાર ભીમારી, કેટલીકવાર પરિવારે રોડ્યો, છતાં આ તો મારો નિત્ય ધર્મ રહ્યો છે. આજે જ્યારે પાછું વાળીને જોઈ છું, ત્યારે લાગે છે કે આ તો મારા જીવનની મૂડી છે. અહીં માત્ર શબ્દ નથી, જીવનની તપસ્યાનો અનુભવ છે.' હવે જ્યારે ત્રીજી, સૌભાગ્ય શક્તિ વિશે જણવાની ઉત્કંઠા એક યાત્રિકે દર્શાવી ત્યારે

આધેડવયે પહોંચેલા એક જીવનયાત્રીને પ્રેરિત કરનાર એક વરિષ્ઠ યાત્રિકના શબ્દોની ઊંડી અસર થવા પામી, તેથી પોતે મનુષ્યજીવન વિશેની સૂક્ષ્મ અનુભૂતિને વાગોળે છે.

એ વરિષ્ઠ યાત્રિકે કહ્યું, "હું વિદ્યાર્થી જીવનમાં સક્રિય વિદ્યાર્થી હતો. પછીથી સક્રિયતા વધી, પરિવાર અને નોકરીની જવાબદારી વધી. પરંતુ મારું સૌભાગ્ય જુઓ, આજે પણ જ્યારે હું યાત્રામાં આવી રહ્યો છું, હું પોતે તે જ ભાવનાથી હાજર છું. સમાજમાં પ્રભાવશાળી ભૂમિકા નિભાવવા છતાં આપ સૌના સંપર્કમાં હોવાથી, સંપર્કની સ્થાયીતા અને નવી દિશા મળી રહે છે. એ જ સૌભાગ્ય શક્તિ છે.'

ઉત્સુકતા જ તેમને અહીં સુધી લઈ આવી. નિત્ય સાધનાએ જ તેને ટકાવી રાખ્યા અને સૌભાગ્યે તેને એક પરંપરાનું અંગ બનાવી દીધા છે. આ સમગ્ર જીવનનું અમૂલ્ય શિક્ષણ છે. ઉત્સુક જીવન શક્તિ, નિત્ય શક્તિ અને સૌભાગ્ય શક્તિ એ જ જીવનનો આત્મા છે. આ ત્રણ દીવડા મળીને અખંડ જીવન જ્યોતને પ્રકાશિત કરે છે. વરિષ્ઠ યાત્રિકના શબ્દોની ઊંડી અસર મયંકકુમાર નામના આધેડ યાત્રિકને થવા લાગી. પોતે પૈસેટકે સારા પરિવારમાંથી છે. આ વખતે પોતાના શહેરમાંથી આ સમૂહયાત્રા પ્રવાસે નીકળ્યા છે. બૌદ્ધિકોનો આ સમૂહ છે. યાત્રાના પહેલાં જ પડાવે વિશ્રામ સ્થાને રોકાણ દરમિયાન વરિષ્ઠ યાત્રિક દ્વારા જીવનપ્રેરક સરસ મજાની વાતનો પ્રભાવ તેના પર પડ્યો છે. એટલે આટલી ઉંમરે પહોંચતા સુધીમાં જીવનને ગંભીરતાથી ન સમજનાર આ માણસ અત્યારે પોતાનાં બાળપણ, કિશોરાવસ્થા, તરુણાવસ્થા અને યુવાવસ્થાના સ્મરણો વાગોળે છે. તે દરેક અવસ્થાને ઉત્સુક શક્તિ, નિત્ય શક્તિ અને સૌભાગ્ય શક્તિ સાથે મૂલવે છે.

પોતાના ચાર પેઢીના ભયાં ભાદર્યા ખમતીધર ખોરડે તેનો ઉછેર થયો છે. જીવનની ખાટીમીઠી વાળોગતાં અત્યારે તેને જણાયું કે મનુષ્યજીવનને સમજણ અને સાવધાનીપૂર્વક જીવવાની જરૂર છે. જીવન વિશેની ઉત્સુકતા સદૈવ ટકી રહેવી જોઈએ. સદા ઉત્સુક જીવન જ વિકાસને પ્રગતિશીલ રાખે છે. જાગ્યા ત્યારથી સવાર એ નાતે આજથી પોતાનામાં ઉત્સુક શક્તિનો પ્રાણ ફૂંકવા તે તૈયાર થાય છે. જીવન વિકાસની બીજ શક્તિ પર તેણે ચિંતન શરૂ કર્યું અને એ છે નિત્ય શક્તિ. આ નિત્ય શક્તિનો અણસાર તેને આવવા લાગ્યો. નિત્યની સાધના જ તેને દિન પ્રતિદિન સચ્ચાઈપૂર્વક જીવન ધર્મ નિભાવવામાં મદદ કરનાર છે. એ નિત્ય શક્તિ નિભાવતા ભણી જવામાં પ્રેરણા અને બળ પૂરાં પાડે છે. એટલું સૌભાગ્ય પ્રાપ્ત કરવામાં સૌભાગ્ય શક્તિનો સહવારો નાનોસૂનો નથી હોતો, એવું તે સ્પષ્ટપણે માનતો થયો છે. કારણકે ચાર પેઢીના ભયાં ભાદર્યા ખમતીધર ખોરડે સંયુક્ત એવા મોટા પરિવારમાં પોતાનો ઉછેર થયો અને આટલી ઉંમરે પણ સુખ શાંતિમાં રહેવા મળે છે જ સૌભાગ્ય શક્તિનું પરિણામ છે.

મયંકકુમારને આ ત્રણ શક્તિઓનાં પરિણામો વિશેનું માનવ જીવન પ્રતીતિકર લાગ્યું. મનુષ્યના જીવનમાં આ ત્રણ અદૃશ્ય શક્તિઓનો અનુભવ કરવા જેવો છે. જીવનયાત્રામાં માત્ર જીવનની મજા, મુસાફરી અને મનોરંજન જ નહીં પણ આ ત્રણ અદૃશ્ય શક્તિઓની અનુભૂતિ કરવા જેવી છે.

ગીતાએ એક નવો જ સંન્યાસ ઊભો કર્યો

ભગવાન શ્રીકૃષ્ણના વચનામૃત, અધરામૃત જે કહો તે, જેમાં ગ્રંથસ્થ થયા છે એવા પરમ પાવન સદગ્રંથ 'શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતા' ને પ્રણામ. આમ તો ગીતાજયંતીનો એક વિશેષ આનંદ આપણને હોય જ છે. પણ એક દિવસ હું મોડો આવ્યો તોયે ખબર નહીં પણ કંઈક વિશેષ આનંદ આવ્યો છે.

ગીતાના સંદેશની વાત અહીંથી કહેવાની હોય છે. કોઈપણ નિર્ણય યોગ્ય સમયે, યોગ્ય વ્યક્તિના કહેવાથી, પરમ યોગ્યતા ચરણમાં સ્થાપવાનો ગીતાનો એક મહિમાવંત સંદેશ છે. કોઈપણ નિર્ણય કોઈ એવી યોગ્ય વ્યક્તિના કહેવાથી અને એ પરમ યોગ્ય વ્યક્તિના ચરણમાં એ નિર્ણયને સ્થાપિત કરી દેવો. ડામાડોળ થયા વગર તમામ ભટકનને મૂકી દઈને એવો એક નિર્ણય કરી લેવો બાપ, એને ગીતાના આધારે, સદ્ગુરુની કૃપાના આધારે, સંતો અને વિદ્વાનો પાસેથી સાંભળ્યું હોય અને ગ્રંથ અવલોકન કર્યું હોય એના આધારે અને કંઈક અનુભવના આધારે મોરારિબાપુ એમ માને છે કે, એ ગીતાનો એક મહત્ત્વનો સંદેશ છે. ગીતાએ ઘણી વ્યાખ્યાઓ આપી. ગીતાની એક વ્યાખ્યા મને બહુ ગમે, હું અવારનવાર કહું છું કયાઓમાં કે, ગીતાએ એક નવો સંન્યાસ ઊભો કર્યો. આપણે ત્યાં સંન્યાસના ઘણા પ્રકાર, એને બધા ને એક વિશિષ્ટ શીલવંત નામ આપવામાં આવ્યું છે. પણ ગીતાએ એક સંન્યાસ ઉત્પન્ન કર્યો અને એ છે નિત્ય સંન્યાસ. જે સાધકને કોઈ કામના ન હોય અને કોઈના તરફ દ્રેષ ન હોય એવો સાધક નિત્ય

પોતાના મનરૂપી દર્પણમાં એ પોતાને જુએ છે, અથવા તો સ્વૃણરૂપે પોતાને જુએ છે કે હું કેવો છું? પણ દર્પણે ક્યાં સાચું દેખાડે છે? ભગડી ગયું હોય, ધૂળધુસરિત હોય, અથવા તો ઘણા એવાંય દર્પણ આવે કે આપણા મોઢા બહુ લાંબા દેખાડે. આપણે હોઈએ બરાબર ઊંચા પણ આપણને બહુ ઠીંગણા દેખાડે.

આપણને બહુ જ ઊંચા દેખાડે, આપણને બહુ જ ફૂલેલા દેખાડે. આપણા ચહેરા કદાચ વિકૃત પણ દેખાડે. આવાં દર્પણો પણ આપણે જોયા છે. એટલે દર્પણ ઉપર પણ બહુ ભરોસો નથી મૂકી શકાતો. આપણું મન દર્પણ કહીએ તો, આપણું મન એ ક્યાં સાચું દર્શન કરાવે છે સાહેબ? ક્યારેક મન આપણને સંતોષ આપી દે કે, નહીં નહીં ભાઈ તું તો

મહાન છે! પણ બહુ ભરોસો ન કરાય સાહેબ. અંગદ જ્યારે રાવણને એમ કહે છે કે, તું કયો રાવણ? મારા પિતાએ કાંપમાં દબાવ્યો એ તું? મનુષ્યજન્મ મુખભર પડ્યો એ તું? તું કયો રાવણ છે એ તો કહે મને! બલિરાજાને જીવતા પાતાળમાં ગયો અને બાળકોની સાથે એને બાંધી દીધો, બાળકોનું રમકડું બનાવી દીધો એ તું રાવણ? પણ બહુ વિચારવા જેવું વક્તવ્ય રાવણે આપ્યું કે, અંગદ, હે વાનર, હું કયો રાવણ છું એ બીજાની સાથે, બીજાના અભિપ્રાય ઉપર નક્કી ન કર. હું કયો રાવણ છું એ હું જ કહી શકું. રામ પણ કોણ છે એ રામ જ કહી શકે. ત્રીજું દર્શન છે તે છે આત્મદર્શન. જે સિદ્ધ લોકો કરતા હોય છે. એને જે દેખાય છે. તો, મારે જે કહેવું છે તે એ છે કે, આપણે યોગ્ય સમયે, યોગ્ય વ્યક્તિની પાસે આપણી નિર્ણય કરી શકીએ છીએ. એ આપણે નથી કરી શકતા અને પરિણામે ભગવાન કૃષ્ણ મને ને તમને જે સન્માન આપવા માગે છે, એક જીવનો આદર કરવા પ્રભુ માગે છે, પછી એને પીડા થાય છે કે મારે આને સન્માન આપવું છે પણ આ આટલી વસ્તુ કરી શકતો નથી. એટલે સંન્યાસીની વ્યાખ્યા સરસ આપી કે, જેને કોઈ આકાંક્ષા નથી, કોઈનો એ દ્રેષ કરતો નથી એ સંન્યાસી. કાયમનો સંન્યાસી.

એ વ્યક્તિને તમે સાધુ કહી શકો. ભલે ગમે તે કપડાંમાં હોય, ગમે તે વર્ણ હોય, ગમે તે સાધના પદ્ધતિમાં એ જીવતો હોય, ગમે તે વ્યવસાયમાં હોય, ગમે તે દેશમાં હોય, પાતાળમાં હોય, આકાશમાં હોય, પૃથ્વી પર હોય કે બ્રહ્માંડોની અંતર શૂંબલામાં ગમે ત્યાં હોય, પણ એ સાધુ કહેવાવાને યોગ્ય છે. આવી એક સાધુની વ્યાખ્યા ભગવદ્ ગીતાકારે આપી. અને એ મને બહુ ગમે છે.

ઘાયલ દિલની વાતો કરવું અનોખું પ્લેટફોર્મ

અગણિત અધૂરી લવ સ્ટોરીનો અનોખો ખજાનો એટલે લાખો દિલની એવી વાતો જે પથ્થર દિલને પણ પીગાળાવી દે તેવી છે. આવું ડિજિટલ પ્લેટફોર્મ ગુજરાતી હિન્દીમાં બને તેની તાતી જરૂર છે!!

આજે અનેક લોકો પ્રેમમાં નિષ્ફળ નીવડી કેમ માટે દેવદાસ બની જાય છે તો કોઈ આત્મહત્યા કરી લે છે. દિલની વાત દિલમાં રહી જાય છે ત્યારે અવુ બને છે.

માનવીના અજ્ઞાત મનમાં એવી ઘણી લાગણીઓ દબાઈ ને પડેલી હોય છે જે વ્યક્ત થી જાય તો માનવી નવેસરથી જીવનની શરૂઆત કરી શકે છે.

દિલની વાત ક્યારેય કોઈના સમક્ષ કહેવાની હિંમત નથી થતી. પ્રેમની અધૂરી કથાઓ, તૂટેલા સંબંધોની તીખી વેદના, અફસોસની ભારે જોલી,

માફી માંગવાની ભેચેની, અને ગુસ્સાનો એવા તોફાન જે હૃદયને અંદરથી કોરી નાખે છે. - આ તમામ લાગણીઓ મનના એક એવા અંધકારમય પૂણામાં દબાઈ જ રહી જાય છે. આ દબાયેલા દુઃખડા કોઈને કહેવાની તક મળે તે પહેલાં જ મનને ધીમે ધીમે કામ કરી નાખે છે. પરંતુ જો આ બધા દુઃખ, આ બધી વેદનાઓને કોઈ એવી જગ્યાએ મુક્તપણે વ્યક્ત કરી શકાય જ્યાં કોઈ ભય ન હોય, કોઈ ચિંતા ન હોય, તો હૃદય પરનો તે ભાર કેવી રીતે હળવો થાય છે. એવી જગ્યાને જન્મ આપવા માટે જ એક અનોખું ડિજિટલ

પ્લેટફોર્મ બનાવવામાં આવ્યું છે, જેને 'ધ અનસેન્ટ પ્રોજેક્ટ' કહેવામાં આવે છે. આ પ્લેટફોર્મ એક એવી અજોડ વિશ્વવ્યાપી આર્કાઇવ બની ગયું છે, જ્યાં લોકો તેમના હૃદયમાં ધરબાયેલા એવા સંદેશો લખી શકે છે જે ક્યારેય કોઈને મોકલવાના નથી.

આ પ્રોજેક્ટની શરૂઆત એક એવા દુઃખદ સત્યથી થઈ છે જે ઘણાના હૃદયને સ્પર્શે છે. અમેરિકન કલાકાર રોરા બ્લુએ સોશિયલ મીડિયા પર એક સરળ પરંતુ હૃદયને ભેદતો સવાલ પૂછ્યો: જો તમે તમારા પ્રથમ પ્રેમને એક સંદેશ મોકલી શકો, તો તમે શું કહેશો? આ સવાલના જવાબોમાં લોકોના હૃદયના એવા ધા ખોલી નાખ્યા જે દાયકાઓ થી દબાયેલા હતા. ઘણા લોકોએ કહ્યું કે તેઓ ઘણી એવી વાતો કહેવા માંગતા હતા જે ક્યારેય કહી શક્યા નહોતા. કેટલાકના શબ્દોમાં તો એવી તીવ્ર વેદના હતી કે તેઓ કહેતા, "હું તે વાત કહેવા માંગતો હતો, પણ એ ડર હતું કે કદાચ તે વ્યક્તિ મારી જીવનમાંથી હંમેશા માટે દૂર થઈ જશે." આ જવાબોમાંથી રોરા બ્લુને એ સ્પષ્ટ થયું કે મનુષ્યના હૃદયમાં અનેક અનકહેલી વાતો દબાઈ પડેલી છે, જેને વ્યક્ત કરવા માટે કોઈ સુરક્ષિત આશ્રય નથી. આ વેદનાને શબ્દોમાં બંધવા માટે તેમણે આ પ્લેટફોર્મ બનાવ્યું, જ્યાં લોકો પોતાના હૃદયની સૌથી ઊંડી, સૌથી વેદનાદાયક લાગણીઓને બિનઅજાણી અને બિનશરતી રીતે લખી શકે.

આ પ્લેટફોર્મ પર દરેક સંદેશ એક રંગ સાથે જોડાય છે, જે તે દિલની ઊંડાઈને પ્રતિબિંબિત કરે છે. લાલ રંગમાં પ્રેમની તીવ્રતા અને તેની વેદના દેખાય છે, વાદળી રંગમાં યાદોની મીઠી રિક્તતા અને ઉદાસીનો સમુદ્ર હલેરાતો નજરે પડે છે. અને કાળા રંગમાં તૂટેલા સંબંધોની ગહન અંધકારમય વેદના છુપાયેલી છે. અહીં કોઈ ઓળખની જરૂર નથી, કોઈ લોગિન કે સંપર્કની બંધન નથી. માત્ર એક સંદેશ લખવાનો છે, અને તે હૃદયમાંથી નીકળતા એક રંગ સાથે મુક્ત થઈ જાય છે. આજે આ પ્લેટફોર્મ પર પચાસ લાખથી વધુ આવા સંદેશો એકત્રિત થયા છે, જે માનવ હૃદયના અનકહેલા દુઃખની એક અપાર વિશાળતાનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે.

આ સંદેશોના વિશ્લેષણમાંથી એ સ્પષ્ટ થાય છે કે મોટાભાગની લાગણીઓ ડરના ઘેરા ઢાળ હેઠળ દબાઈ પડેલી છે. એ ડર કે જો આ વાત કોઈને કહી દીધી, તો સંબંધ તૂટી જશે, વ્યક્તિ હંમેશા માટે દૂર થઈ જશે, અથવા તો કોઈ જવાબ નહીં મળે. આ ડર હૃદયને એવી જકડમાં જકડી રાખે છે કે લાગણીઓને વ્યક્ત કરવાની હિંમત જ નથી થતી. પરંતુ આ પ્લેટફોર્મ પર આ ડરને તોડીને લોકો પોતાના હૃદયની દબાયેલી વેદનાઓને શબ્દોમાં વહેવા દે છે. જ્યારે આ અનકહેલા દુઃખડા શબ્દોમાં બંધાઈને મુક્ત થાય છે, ત્યારે હૃદય પરનો તે ભાર કેવી રીતે હળવો થાય છે. મનની એ વેદના, જે સાલોથી અંદર જલતી રહી છે, લખવાની પ્રક્રિયામાં વહીને શાંત થઈ જાય

છે. આ રીતે વ્યક્તિ પોતાના અંદરના ધા ને સ્વીકારીને તેની સાથે જીવવાની ક્ષમતા મેળવે છે.

આ પ્લેટફોર્મ માત્ર એક વેબસાઇટ નથી, પરંતુ તે એક એવું શરણસ્થાન છે જ્યાં હૃદયના દબાયેલા દુઃખને વ્યક્ત કરવાની સ્વતંત્રતા મળે છે. તે લોકોને એ શીખવે છે કે દરેક લાગણી, ભલે તે કેટલી જ તીવ્ર અને વેદનાદાયક કેમ ન હોય, તેને શબ્દોમાં વ્યક્ત કરવું જરૂરી છે. કારણ કે જ્યારે આ દબાયેલી વેદનાઓ મુક્ત થાય છે, ત્યારે હૃદયમાં એક અજોડ શાંતિનો અનુભવ થાય છે, જે લાંબા સમયથી ખોઈ ગયેલી હોય છે.

નિષ્કર્ષમાં, 'ધ અનસેન્ટ પ્રોજેક્ટ' એ માનવ હૃદયના એવા અનકહેલા દુઃખને એક અવજ આપે છે જે સાલોથી દબાયેલા છે. આ પ્લેટફોર્મ એવી જગ્યા પૂરી પાડે છે જ્યાં વ્યક્તિ પોતાના હૃદયની સૌથી ઊંડી વેદનાઓને બિનડર રહીત રીતે લખી શકે છે અને તેના પરથી પોતાનો ભાર હળવો કરી શકે છે. આ પ્રયોગ એ સ્પષ્ટ સંદેશ આપે છે કે અનકહેલા દુઃખને શબ્દોમાં વ્યક્ત કરવું એ મનની વેદનાને શાંત કરવાનું સૌથી મહત્ત્વનું માધ્યમ છે. જ્યારે હૃદયના દબાયેલા દુઃખડા મુક્ત થાય છે, ત્યારે જીવનમાં એક નવી શાંતિ અને સ્વતંત્રતાનો અનુભવ થાય છે, જે વ્યક્તિને પોતાના અંદરના ધા સાથે જીવવાની અને આગળ વધવાની શક્તિ આપે છે.

આમાંથી અનેક લોકોને નવું જીવન મળે છે કોઈને નવી પ્રેમિકા મળે છે અને આદુભાયેલા દિલો એક સાથે ભોલી ઊઠે છે કે બહાર ફેર ભી આયેગી

